

Questing

nový způsob jak objevovat krajinu

Questing, questing... Že vám to nic neříká? Pokud jste někdy hráli „na šipky“, hledání pokladu apod., v podstatě však už víte, o co jde.

Quest neboli hledačka je hra nejen do přírody. Funguje to takto. Máte v plánu navštívit nějaké místo, které se vám líbí, ale neznáte všechny zajímavosti. Pak ale dostanete do ruky pracovní list s poetickými nápovědami, ručně malované mapy a někdy také ilustrace, které slouží jako vodítko – a najednou se nemůžete dočkat, až vyrazíte na cestu za jednotlivými indiciemi. Věřte, že pak bude jedno, jestli je vám deset či sedmdesát, protože nadšení stírá věk...

Tras je hodně

Možná jste byli zvyklí na naučné stezky, které vám přinesly informace o rostlinách a zvířatech v dané oblasti – tentokrát si všechno objevíte sami prostřednictvím vylustěných nápovědí. A konečná tajenka se nachází v cíli cesty – vyřešení objevíte pouze absolvováním stezky. Je třeba lidi vytáhnout od počítačů ven, a tak přes monitor se k řešení nedostanou. Prostě přijďte se podívat, jak máme kolem sebe hezky. A o tom, že takových míst je hodně, svědčí narůstající počet questingových tras.

Za rok, za dva, budete vzpomínat, kde jste všude byli. V nepřeborném množství fotografií v počítači hledáte ty pravé, snad se mezi jednotlivými složkami neztratíte. A kdybyste nebyli úspěšní, nevadí, máme pro vás zajímavou „pomůcku“. Má to ale jeden důležitý předpoklad. Vysypte z prasátka pár drobných, zajděte s nimi do papírnictví a pořídte si malý sešitek

(nejlépe v pevných deskách). Do batohu se vám určitě vleze. A k čemu bude dobrý? Na konci každé „hledačky“ najdete krabičku s razítkem, abyste měli památku na tento jedinečný zážitek. A protože tvůrci tras chtějí vědět, nakolik se vám s přípravnou trasou a hádankami zavděčili, popište do jejich slovníčku své pocity. Nebo tam jen nechejte vzkaz, z kterého konce republiky jste se přijeli podívat.

Vytvořte si sám

Hledačku může vytvořit úplně kdokoli z vás – skupina dětí nebo dospělých, nejlépe v mezigenerační spolupráci. Tvorbě hledačky má vzdělávací, společenskou a rekreační hodnotu pro tvůrce – jen si představte, co při vymýšlení můžete zažít! A o tom, že se během cesty budou všichni hledači vzdělávat, užívat si společnosti druhých a zároveň rekreovat v přírodě, určitě není pochyb.

Hledačka je dostupná veřejnosti a může být opakovaně využívána, aniž by jí bylo třeba vždy znovu vytvářet. Najděte si na našem webu (www.bilekarpaty.cz/vis) questingovou stezku ve vašem okolí nebo v oblasti, kam se chystáte na dovolenou. Případně se podívejte na speciální adresu www.questing.cz, nebo možná dostanete přímo pracovní list na turistickém informačním centru v některých městech.

Nenašli jste hledačku ve svém oblíbeném místě? To je škoda. Zřejmě zatím čeká na své tvůrce.

HLEDAČKA - PŘÍBĚH SKLA
STRAŇANSKÝ QUEST

Nabídka

My vám můžeme poradit tři místa, která už svoji questingovou trasu mají. VIS Bílé Karpaty dalo podnět ke tvorbě tří nových hledaček pro tuto turistickou sezonu ve Zlínském kraji, který svým jménem zastřešuje také občanské sdružení Líska. Můžete vyjít na tyto stezky:

- Lopenická hledačka aneb Cesta za poznáním života hospodářova;
- Příběh skla – straňanský quest;
- S křížkem po funuse...? aneb První vysoké hledání řemesel.

No tak už odložte časopis, sbalte batoh, nezapomeňte na sešitek a tužku, vytisknout pracovní list a na shledanou u pokladu!

Marie Petruž

Ing. Pavel Pešout

zástupce ředitele Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Praha

Časopis Bílé/Biele Karpaty patří mezi několik málo periodik, které si nechávám ke čtení na chvíli odpočinku, bohužel tolik vzácné... Časopis proto na stole často čeká na otevření i několik týdnů. Ale v té pravé chvíli, u skleničky blatnického rýňáku nebo bělokarpatské genofondovice, se pak s potěšením začtu, zpravidla nejprve do článků v rubrice „Z kroniky“.

Každá cesta do Bílých Karpat, ať již služební či soukromá, je pro mě slavností. Časopis mi umožňuje užít si atmosféru moravsko-slovenského pomezí i na dálku.

Na Bílé/Biele Karpaty oceňuji, kterak dokáže propojovat témata z dob zašlých časů se současnými, je tematicky pestrý a mezi ostatními našimi regionálními periodiky jedinečný svou bilaterálností. Rád si přečtu i články ve slovenštině, která bohužel z našeho běžného života prakticky vymizela.

Přeji časopisu Bílé/Biele Karpaty do dalších let dostatek čtenářů, autorů, nadšenců a podporovatelů. Novému grafikovi Davidovi Jongepierovi přeji, aby u časopisu s nadšením vydržel tak dlouho jako Jana Hajduchová.

